

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **H. N. J. S.**, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2012, č.j. OAM-96/LE-BE02-ZA14-2013, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím shledal žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil s tím, že ve smyslu § 32 odst. 2 cit. zákona nemá podání žaloby proti tomuto rozhodnutí odkladný účinek. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že se jedná o již sedmou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a protože neuvedl žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly nové meritorní posouzení jeho žádosti, byly shledány podmínky pro aplikaci ustanovení § 10a písm. e) a § 25 písm. i) zákona o azylu. Dále žalovaný po stručném přehledu předchozích žádostí a jejich výsledku konstatoval, že již v rámci

řízení o předchozích žádostech žalobce o mezinárodní ochranu v České republice (dále jen ČR) objektivně posoudil veškeré žalobcem uváděné obavy ohledně důvodů odchodu z vlasti a neochoty se tam vrátit, přičemž svou argumentaci podložil dostupnými informacemi o zemi původu, ať už co do obecné situace v oblasti lidských práv v Íránu, tak i z hlediska individuálního posouzení případu žalobce. Dospěl přitom k závěru o nesplnění podmínek pro udělení jakéhokoliv typu mezinárodní ochrany žalobci. K žalobcem uváděným skutečnostem v současné žádosti po jejich porovnání s důvody uváděnými v předcházejících řízeních žalovaný odůvodnil, že jsou zcela totožné, tedy problémy kvůli své opoziční činnosti. Ohledně údajně nové skutečnosti uvedené žalobcem, a to absence zázemí a rodinných příslušníků, na základě které žalobce požaduje meritorní posouzení své žádosti žalovaný konstatoval, že tyto se netýkají situace v zemi jeho původu či dalšího vývoje v jeho azylovém příběhu jako takovém. Jedná se o účelové uvedené skutečnosti, azylově irelevantní, které se netýkají důvodů odchodu žalobce z vlasti ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy pro případ svého návratu. Dále uvedl, že z všeobecně dostupných informací je mu známo, že v zemi původu žalobce nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla nyní založit opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou a současně požádal o odkladný účinek žalobě ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“).

Usnesením č.j. 32 Az 6/2013-14 ze dne 25.6.2013 soud přiznal žalobě odkladný účinek.

V žalobě žalobce obecně namítá porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu“), porušení ustanovení § 25 zákona o azylu, neboť dle jeho názoru nebyly dány důvody pro zastavení řízení, naopak je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a v případě návratu mu hrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Dále uvedl, že v ČR opakovaně žádal o udělení mezinárodní ochrany, přičemž důvodem jeho obavy z návratu do vlasti jsou politické důvody. Pro uplatňování svých politických práv a zastávání politických názorů byl v Íránu vězněn a poté, co byl z věznice propuštěn, opustil Írán. Následně požádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR, a to opakovaně. K meritornímu přezkoumání jeho žádosti došlo pouze jednou, a to v řízení o žádosti podané dne 7.9.2005, kdy toto rozhodnutí nebylo soudem přezkoumáno. Dne 26.8.2009 podal další žádost, řízení bylo zastaveno z důvodu nepřipustnosti žádosti. O podané žalobě zatím Městský soud v Praze nerozhodl. Poznamenal, že žaloba bude dále doplněna prostřednictvím zástupce. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel její oprávněnost, odkázal na obsah správního spisu a vydané rozhodnutí. Uvedl, že žalobcem podaná žaloba je blanketní, žalovaný dosud neobdržel v žalobě avízované doplnění žaloby, proto

navrhl, aby soud žalobu z důvodů absence zákonných náležitostí odmítl, případně ji jako nedůvodnou zamítl.

Soud posoudil žalobu za projednatelnou. Přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v mezích obecně stanovených žalobních bodů, kdy žalobce za důvod svého odchodu z vlasti a podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl politické důvody. Při svém rozhodování soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) O žalobě rozhodl při jednání za přítomnosti tlumočnicka jazyka perského.

V přezkumném řízení soud vycházel z obsahu správního spisu, z něhož je zřejmé, že žalobce v minulosti již šestkrát neúspěšně požádal o mezinárodní ochranu v ČR, a to v letech 1997, 2000, 2002, 2005, 2009 a 2012 (podrobněji viz strana 2 napadeného rozhodnutí). Meritorně byla posouzena jeho v pořadí čtvrtá žádost ze dne 7.9.2005, kdy žalovaný rozhodnutím ze dne 7.5.2007 žalobci neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany. O páté žádosti (ze dne 26.8.2009) a šesté žádosti (ze dne 18.9.2012) rozhodl žalovaný zastavením řízení z důvodu nepřípustnosti žádosti podle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu. V mezidobí řízení před zdejším soudem rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17.9.2013, č.j. 4 Az 16/2012 o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věci šesté žádosti žalobce zamítnutím žaloby.

V pořadí sedmé žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29.5.2013 žalobce uvedl, že má íránskou národnost, vyznává šíitský islám, ve vlasti spolupracoval s organizací „Mašrut Chohon“. Vlast naposledy opustil v roce 1997, pěšky přešel ilegálně do Turecka, po třech měsících odjel do Bulharska, po měsíci odjel přes Rumunsko, Maďarsko a Slovensko do ČR na základě falešných bulharských dokladů, které v ČR zničil. Z vlasti odjel kvůli politickým problémům. Uvedl, že Česká republika je pro něho cílovým státem, chtěl by si sehnat doklady, legalizovat pobyt a podnikat v gastronomii. Potvrdil, že v minulosti v ČR již šestkrát neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu z politických důvodů, ale neuspěl, činí tak opětovně, protože nesouhlasí s íránským politickým režimem. Nyní má i sociální důvody, v Íránu nemá zázemí, nemá peníze ani rodinu, zbytek života by strávil ve vězení. Uvedl rovněž, že byl v ČR opakovaně správně i soudně trestán kvůli nelegálnímu pobytu.

Při jednání soudu účastníci setrvali na svých návrzích. Pověřená zástupkyně žalobce uvedla, že žádost žalobce měla být posouzena meritorně a nikoli zastavením řízení z důvodu nepřípustné žádosti. Kromě důvodů politických, které žalobce uváděl v předchozích řízeních uvedl, že by se po 16 letech pobytu mimo svou vlast neměl kam vrátit. V případě návratu by měl problémy s íránskými státními orgány, neboť vlast opustil nelegálně. V jeho případě je dán důvod pro udělení doplňkové ochrany. V zemi původu byl dvakrát vězněn z důvodu své opoziční činnosti. Odkázala na zprávy o zemi původu, citované ve stanovisku žalobce, které doručila soudu dne 22.1.2014, které pojednávají o špatném zacházení s neúspěšnými navrátilivšími se žadateli. Setrvala na podané žalobě.

Pověřená zástupkyně žalovaného zdůraznila, že se jedná o již sedmou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, přičemž v případě jeho čtvrté žádosti došlo k jejímu meritornímu posouzení. Žalobce však v současně vedeném řízení neuvedl žádné nové skutečnosti, krom toho, že v zemi původu nemá žádné sociální a rodinné zázemí. Tyto skutečnosti však nejsou azylově relevantní. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Azs 16/2011, v němž NSS uvádí, že nové skutečnosti musí být novými ve smyslu azylově relevantních, a to jak z pohledu azylu, tak i doplňkové ochrany. Zdůraznila, že správní řízení je ovládáno zásadou povinnosti tvrzení a pokud žalobce netvrdil azylově relevantní skutečnosti, není úkolem správního orgánu, aby si je domýšlel. Navrhla zamítnutí žaloby.

Krajský soud porovnal důvody současné žádosti žalobce (politické důvody bez bližšího vysvětlení) s důvody, které uváděl v předchozích žádostech a uzavírá, že žalobce v nově vedeném řízení neuvedl žádné novum ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu. Pokud žalobce kromě dříve neúspěšně uplatněných důvodů uvedl, že nyní žádá o udělení mezinárodní ochrany z důvodů sociálních, je soud nucen ve shodě se žalovaným konstatovat, že sociální důvody nespadají do výčtu zákonem taxativně vymezených důvodů pro udělení azylu dle § 12 ani doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Soud neshledal v učiněných závěrech žalovaného ani v jeho postupu v průběhu aktuálně vedeného správního řízení žádné pochyben. Se žalobcem uváděnými důvody odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR se žalovaný dostatečně vypořádal v rámci meritorního posouzení jeho žádosti v rozhodnutí ze dne 7.5.2007. Skutečnost, že předmětné rozhodnutí žalobce nenapadl žalobou a tudíž nebylo soudem přezkoumáno, nemůže být přičítáno k tíži žalovanému.

Z postoje a počínání žalobce, který po každém pravomocně skončeném azylovém řízení neopustil území ČR, neupravil si svůj pobyt zde podle zákona č. 326/1999 Sb., setrval na území ČR neoprávněně, za což byl opakovaně správně i soudně trestán, lze učinit závěr o účelovosti jeho opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu s cílem legalizace pobytu. Soud připomíná, že pro úpravu pobytu cizinců slouží zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, k takovému účelu pak nelze zneužívat azylovou proceduru, jak již opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud (např. rozsudek ze dne 24.2. 2005, č.j. 2 Azs 216/2004-60, dostupný na www.nssoud.cz.)

Podle krajského soudu žalobce v novém řízení neuvedl žádnou novou azylově relevantní skutečnost, která by nebyla předmětem zkoumání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany již v předchozím řízení.

Na opakované žádosti, kdy jsou uváděny tytéž důvody jejich podání, pamatuje zákon o azylu v § 10a písm. e). Nepřípustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany a s tím související možnost zastavení řízení řeší ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu, podle kterého se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná. Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez

jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Dospěje-li správní orgán porovnáním důvodů uvedených v opakované žádosti téhož žadatele o udělení mezinárodní ochrany ke zjištění, že se jedná o tytéž skutečnosti, které byly hodnoceny v souvislosti se žádostí dříve uplatněnou, je závěr o nepřípustnosti nové žádosti v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu. Následné zastavení řízení o takovéto žádosti za použití § 25 písm. i) zákona o azylu je za zjištěných okolností případu postup, který má oporu v zákonné úpravě. Krajský soud se plně ztotožňuje se závěry i procesním postupem, které učinil žalovaný.

Soud s odkazem ke shora uvedenému shledal, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 31. ledna 2014

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně